

Testimoni 5:

Ahmed Abu Ghosh

va néixer a Amwas l'octubre de 1953.

Va tenir temps per estudiar a Amwas fins a 7è de primària, després va estudiar un any a Amman, va tornar amb la seva família a Cisjordània i va continuar els seus estudis a l'institut Bethunia i l'institut Ram-Allah.

Va estudiar economia a la Universitat Àrab de Beirut i estudis israelians a la Universitat Al Quds d'Abu Dis. Va treballar com a professor durant tres anys als Emirats Àrabs Units i després va treballar en el camp de la construcció fins al 1977 quan les forces d'ocupació el van detenir i el van condemnar a dotze anys de presó.

Des del 2005 és el cap de l'associació de presos palestins alliberats i des de principis d'any també és el president de l'associació Amwas, avui és propietari d'una empresa de construcció i viu a la ciutat de Ramallah.

Ahmed Abu Ghosh també és un poeta que va ser autor de dos llibres de poesia i un investigador sobre afers israelians, Palestina i el món àrab, va editar i escriure tres llibres a més de diversos articles i estudis.

Per què em fascina l'horitzó? Sobretot quan el sol es pon i desapareix pacíficament darrere d'una vall que se l'empassa a poc a poc? Per què m'encanta el silenci que porta el rossinyol del matí? Per què m'agraden dos colors, blau clar i verd? I t'agrada parlar d'heroisme? I fascinat per les històries folklòriques? I les delícies fins a la submissió escoltar la flauta o el oud tocant que flueixen com fonts tranquil·les però fortes, furiosos però pacífics, freds malgrat la calor del sol, clars malgrat el xiuxiueig, bulliciosos com les onades del mar però suaus com el flux. del riu? Per què?

Per què crec que la felicitat està lligada a la infància? És perquè un nen està exempt de qualsevol responsabilitat? O perquè la seva característica bàsica és la rectitud? La infància, des de la meua experiència, és semblant a la natura sense volcans i el cel sense calor i fred. S'assembla al clima de Palestina, una vall concorreguda, arbres d'alta muntanya i el gust del raïm i les figues. És l'ampli espai, l'horitzó allargat, la multiplicitat de colors que emergeix a l'ombra de l'amor, és l'amor que crema al cor. La infància es posa abans de la responsabilitat i abans de la contaminació en la foscor del benefici perquè la infància no reconeix Orient ni Occident, ni classes ni responsabilitat ni culpa. És la llibertat sense cap limitació.

Jo era un nen, quan aquella nit de primavera no vaig poder adormir-me malgrat el meu cansament evident. Sí, érem sis, vam jugar amb una pilota a l'era, després vam jugar a "Al-Amayya" [atrapar] seguit d'"Aali watvot" [semblant a un joc de mar ~ terra]. Vam passar gana i vam córrer cap a "Ain al-Aqed" [la font coberta] i ens vam amagar darrere dels arbres i vam entrar als horts especials. Malgrat la vigilància del Natur Abu Khalil, vam menjar hummus i kharsaf, vam recollir vaques verds i vam beure fins a omplir-nos de la font. Hem d'apuntar a "Al-Masha'at" [aquí l'àrea de les terres orientals d'Amos - originalment el significat del terme és les terres públiques]. Ens vam posar a la vora de la zona rocosa i vam apedregar tot el que volíem fins que els músculs de les espatlles es van estirar. Vam passar per la pineda, on creixen bolets, i vam tornar cap al camp de futbol prop del lloc sant "Al-Sheikh Ma'ala" que va arribar a Amos]. Vam passar d'un costat a l'altre i vam observar les vistes de les quatre direccions, ens vam postrar al centre del camp i vam contemplar el cel tranquil de primavera. Alguns vam parlar, però jo vaig mirar el color vermell de la meua parpella mentre els raigs del sol la travessaven. Vaig seguir un punt negre que es movia amb la pupil·la de l'ull. Després de descansar, vam baixar cap a "Ein Nini" per una alta cascada, vam buscar monedes antigues per vendre-les, vam trobar algunes monedes però les vam llençar perquè eren monedes islàmiques, els anticuaris no les compren. . Arribem a la font, en bevem, menjàvem -de la nostra vinya propera- les branques noves i

tendres i també ametlles verdes. Finalment, ens vam cansar i vam decidir tornar a casa. Vam passar amb cura pel barri de la "Família Hammada", les baralles entre nosaltres i els altres van ser durant molt de temps aferrissades, no vam veure ningú i vam passar per davant a gran velocitat. A prop de casa, em vaig acomiadar dels meus amics, vaig entrar a casa, vaig menjar i vaig descansar. Vaig tornar a sortir perquè el meu pare em va demanar que sortís a comprar-li cigarrets. El sol ja s'havia posat, vaig baixar corrent amb els braços oberts com les ales d'un avió, l'estrany és que no vaig ensopegar malgrat la foscor i les sèquies del camí, això és perquè recordo el camí de memòria. També vaig tornar corrents i vaig arribar a casa amb la respiració pesada.

El meu pare i els seus amics estaven asseguts al porxo de ponent, escoltant les notícies, divertint-se i rient de tant en tant, com cada nit. Per què, tot i estar cansat, no vaig poder adormir-me? Potser perquè estic esgotat. Em vaig girar al llit, em vaig aixecar a dormir al costat de la meva mare, ella va començar a fer massatges als cabells en silenci parlant amb el meu germà fins que em vaig adormir.

Em vaig llevar d'hora al matí, em vaig posar el vestit d'escolta que vam tenir fa dos dies, no vaig córrer com de costum sinó que vaig caminar dret com els militars. Vaig tornar a casa al migdia, vaig dinar i vaig marxar. Al barri de la "Família Ali" vaig trobar els meus amics reunits, la tensió era evident a les seves cares, per què? Vaig preguntar i vaig rebre una resposta molt ràpid. Khalil va cridar: "Es van endur els cadells del gos que va parir al nostre barri". "Els atacarem", va dir Mahmoud. Vaig estar d'acord amb entusiasme com tothom. Més de deu ens vam reunir, vam caminar o vam córrer fins al barri "Hamda Family" del costat est. Vam arribar al lloc on es van reunir i els vam llançar pedres. Els vam cridar i els vam maleir, ens van maleir i blasfemar i ens van perseguir, ens vam retirar darrere de la família Khilani cap al barri. Esperàvem ser atacats. Khalil va suggerir que ens amaguéssim entre els arbustos de sabre i després els sorprenguéssim. Van avançar amb precaució, de sobte els vam saltar damunt i els vam provar.

L'enemistat va durar poc perquè vam recuperar els cadells, vaig tornar a jugar una vegada al seu barri i una altra al barri de la "Família Ali", perquè la nostra vinya està a l'extrem del seu barri.

El temps passa, em faig gran i a poc a poc vaig allunyant de la infància cap a la responsabilitat. Als tretze anys, la meva afició era la caça d'ocells, primer amb una fona i després amb un rifle d'ocells que el meu nou amic Muhammad Hassan va portar del seu parent Hossein Shakhri; per cert, Hossein Shakhri estava paralitzat a les cames, va morir sota les ruïnes de la seva casa quan els ocupants van destruir Amwas.

El divendres era el dia més bonic de la setmana per a mi perquè el meu pare anava a caçar i em portava amb ell. Llavors vaig començar a robar l'escopeta, primer la treia de la sala d'estar a l'habitació de la meva germana, que té vistes al pou i al jardí del darrere, la treia per la finestra i caminava per la casa i la deixava fora de la tanca des del més llunyà. apuntar a la tanca prop de la casa d'Abu Rasmi, després sortir corrents per la reixa, agafar el rifle Després de la tanca, el poso a l'espatlla amb seguretat i fingeix que el meu pare em deixa caçar. Pujava cap a la muntanya prop de Beit Saada i disparava dos o tres cops als ocells, i tornava el rifle de la mateixa manera que el vaig agafar. Una vegada vaig anar a caçar, plovia, vaig veure una faixa, em vaig fixar bé el rifle a l'espatlla, vaig disparar i l'he colpejat. Estava molt content però no sabia què fer amb tu, si torno a casa amb la meva cacera el secret es desvetllarà i si me'n vaig sense serà renunciar a la meva primera cacera preciosa. Després de molts dubtes em vaig lligar el carro a les espatlles, em vaig posar el rifle a l'espatlla, vaig caminar cap a la casa i vaig entrar amb aquesta actuació. El meu pare, que va tornar abans, em va mirar i em va preguntar:

- Vas caçar tu mateix la perdiu? vas dir sí sí

- I ningú t'ha ajudat? vaig dir que sí

Em va somriure i em va dir: Neteja el rifle.

Ahmed Abu Ghosh, l'autor de l'article, sent estudiant de 3r de primària l'any 1962 a Amwas.

Així va ser com vaig obtenir permís per utilitzar el rifle, fins i tot es va convertir en la meva responsabilitat i em vaig assegurar de revisar-lo cada dia. El meu pare era constructor, però li estimava molt la terra i va comprar més terreny com va poder. Va deixar que els seus amics conreessin part de la seva terra gratuïtament. El 1967, va decidir cultivar una carbassa de jardí en un gran terreny a Khalat [baixada] Al Hammam. Com que els meus dos germans treballaven amb ell a l'edifici i dormien fora del poble durant una setmana o més, i com que la família Abu Ghosh no permetia que les noies treballessin a l'agricultura, no hi havia ningú que l'ajudés més que jo.

La terra i les verdures són coses boniques als meus ulls, però sembrar "kusa" i sobretot recollir-les em va omplir de verola els palmells de les mans aquell estiu.

A principis d'aquell estiu, les converses sobre la guerra i l'alliberament d'Asher "Nans" de Palestina eren les converses dominants. Abd al-Nasser va entusiasmar la gent fins que va creure que la victòria i el retorn a les nostres terres a la plana -que abans ens infiltravem per la por dels soldats jordans- estan més a prop que mai. La guerra va començar i vaig córrer entre la casa i la botiga Halami per lliurar coses que el meu pare, que era a la botiga, havia comprat. Quan vaig arribar per tercera vegada a la botiga, vaig veure el meu pare estirat allà i contestant els meus somnis amb respostes breus i pessimistes, a diferència de moltes persones. Em vaig preguntar per què estava inusualment trist. Quan vam tornar a casa va dir que faríem un refugi. Vam trigar més de tres hores a omplir sacs de terra i disposar-los a l'entrada d'una cova propera a casa per poder dormir dins, tal com ens va suggerir el pare. Ens vam anar a dormir tard, però em vaig despertar abans de sortir el sol perquè hi havia un moviment inusual a la casa i una gran emoció. Van mirar cap a les llums dels reflectors que avançaven cap al poble en un arc des de l'oest. De tant en tant sentim fortes explosions. La meva família va saber que els soldats d'ocupació entraven a les cases del poble i exigien als veïns que es reunissin a la plaça. El meu pare va decidir traslladar la família al poble de Beit Ur, que es troba a uns deu quilòmetres d'Amuas. Va

dir: "Traitem les dones a Beit Ur i després els homes tornarem al poble". Sortim per Ein Elaked cap a Yalu. Des d'aleshores, només vam tornar al poble després de ser destruït. Els soldats d'ocupació estaven parats a la cruïlla de Beit Sira, els vam passar. Ens miraven amb recel, nosaltres els miràvem amb por. Vam parar a descansar prop d'una font entre Beit Ur i Beitonía, teníem gana, set i esgotats. Al cap d'una hora o més vam continuar cap a Bitonia, que l'exèrcit d'ocupació va aturar davant aquell dia. Vam arribar a Ramallah, vam demanar anar a la casa de la família Khalf que ens va acollir durant dos mesos i encara més. Són bons amics de la família i la seva generositat amb nosaltres no va tenir límits. Van oferir al meu pare viure a casa seva al centre de la ciutat vella però altres amics ja ens han ofert la seva casa. Els meus germans van recollir roba i roba usada, els amics ens van donar un armari i vam començar a establir la nostra nova llar. La majoria dels residents d'Amos van anar a l'escola per a nois o dins de la mesquita de Ramallah abans de traslladar-se a Amman. Els joves d'Amos van saquejar el mercat d'hortalisses i els magatzems de l'ONU per repartir aliments als vilatans, i al cap de dos mesos, les famílies que es van quedar a Ramallah van trobar cases i hi van viure.

Des del moment del nostre divorci d'Amoas, la meva infantesa es va acabar, des de llavors vaig saber què és el dolor, la responsabilitat, la tristesa, l'opressió, la fam i la set. Però la lliçó més instructiva que vaig aprendre d'aquesta experiència és que la vida pot girar i canviar des de la base. Com érem i com serem? Tot el que vaig fer després em va recordar la meva infància a Amuas. Als llocs on vaig estudiar vaig comparar entre l'escola nova i l'escola d'Amos. Cada cop que veia un nen trist recordava el que va passar al nostre poble. Cada vegada que sento parlar d'una mort recordo el cos del soldat egipci llençat a la vora de la carretera quan vam sortir del poble i recordo el pare del meu amic Mahoma que va ser colpejat per metralla i va morir. Era una persona tranquil·la i amable, cada dia que visitava la seva casa, recordo la seva visió asoleant-se amb la sang que tenia a l'estómac. Cada vegada que intento entendre els sentiments del meu amic que va veure morir el seu pare, fracaso i em sento angoixat. Cada cop que veig un camp pla i arbres alts em recordo els nostres ametllers i les

nostres terres. Cada cop que menjo figues recordo l'hort de figues que teníem. Cada cop que menjo raïm recordo la vinya de casa nostra, a l'entrada del poble, de la qual vam collir trenta-cinc caixes de raïm l'any 1966. Cada vegada que menjo un caramel recordo el "collage" de la meva mare. [Collage – dolços, massa farcida d'ametlles i fruits secs]. Cada cop que arriba un dia de festa recordo l'alegria i la brillantor de les vacances a Amos, que per cert us juro que no vaig gaudir de cap vacances després de les vacances a Amos, on esperàvem les vacances perquè és un dia especial d'aquest tipus. , Vaig rebre diners com a regal i vaig comprar el que em va agradar, el segon dia de vacances els meus amics i jo vam comprar joguines de tir, ens vam dividir en dos grups i vam fer la guerra en una zona muntanyosa que està dividida en dos per una transitada carretera de Yalo. Encara recordo com muntàvem sobre els rucs, jugàvem o passejàvem a la zona d'Al-Masha'at o entre els arbres del monestir, com robàvem vaques, sobretot pomes, dels horts d'altres persones, com penjàvem a l'autobús i com el conductor Omar Nemer ens va expulsar. Sí, vaig tenir una infància a Amuas, alegria, amor i alegria de viure que després no vaig conèixer. Vaig viatjar per molts llocs, a Amman, Síria, el Líban, els Emirats Units i Egipte, hi vaig gaudir però no vaig tastar el que crec que va ser amor després de la nostra expulsió d'Amoas. Crec que ara sé quin és el motiu. Perquè des d'aleshores vaig abandonar la infantesa o perquè des de llavors la infantesa em va abandonar.